

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Sue MacKay

Nem tudom a neved

Alison Roberts

Az olasz doktor családja

Marion Lennox

Vallomások ideje

(Krokodil-völgy 1.)

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sue MacKay, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Nurse's Secret* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Alison Roberts, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Italian Doctor's Perfect Family* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Somló Katalin

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

© Marion Lennox, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *His Secret Love-Child* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 81. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-780-4

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sue MacKay

Nem tudom a neved

ELŐHANG

– Hagyd otthon az összetört szívedet, és csináld azt, amit mindig is a legjobban élveztél: táncold át az éjszakát! Érezd jól magad, drágám!

Apának igaza volt, gondolta Stacey Wainwright, miközben végignézett a zsúfolt táncparketten. Úgy tűnt, hogy minden orvos, nővér és ápoló jelen van azon a bálon, amelyet a London General Hospital rendezett a dolgozóinak egy szálloda konferenciatermében. Kivéve azokat, akiknek éjszakai szolgálatot kellett teljesíteniük.

Nem ismert itt senkit, csak Adát és Katie-t, akik szintén ápolónők voltak. Jól szórakozhatna, ha végre sikerülne elengednie magát.

Tizenkét hónap telt el azóta, hogy Angus faképnél hagyta őt. Nem az oltárnál, hanem négy nappal korábban a szülei nappalijában, ahol éppen az utolsó simításokat végezte az esküvői ruháján. A szíve akkor összetört, és valószínűleg soha nem gyógyul meg, ha nem megy emberek közé, és csinálja mindazokat a dolgokat, amelyeket korábban szeretett – például a táncot.

– Gyerünk! – Ada a gyönyörűen feldíszített táncparketre sietett. – Jössz, Stacey?

Ada egy hete rágta Stacey fülét, hogy kísérje el.

– Egy perc!

Kell a finom koktélból néhány korty, hogy bátorságot merítsen. Régebben semmit sem szeretett jobban, mint bulizni, de mostanra kissé kijött a gyakorlatból.

– Szeretsz táncolni? Nekem két bal lábam van, de mit számít? Azért is jól fogom érezni magam – jelentette ki Katie mosolyogva.

Stacey csak egy órája találkozott Katie-vel, Ada egyik ismerősével, de máris megkedvelte.

– Régebben sokat táncoltam.

Legfőbb ideje, hogy kibújjon a csigaházából. És ha egy pasi többet akar egy táncnál vagy egy italnál, egyszerűen nemet mond. Eddig csak egyetlen férfival volt szoros kapcsolata. Korábban a legjobb barátok voltak, mielőtt szerelem alakult volna ki köztük. Aztán Angus közölte vele, hogy nem is szereti annyira, mint hitte. Barátnak jó, de feleségnek nem.

Ne gondoldj rá!

Stacey figyelte Adát a táncparketten.

– Ezt a partit minden évben megrendezik?

– Azt hiszem, igen. Tavaly is voltam itt, miután dolgozni kezdtem a London Generalben. Álarcosbál volt, de mindenki hamar levette a maszkot. És emlékszem, hogy két részeg rezidens még a maszknál is többet is levett – mesélte nevetve Katie. – Ha már a férfiaknál tartunk, van valaki az életedben?

– Sajnos nincs.

Katie együttérzően nézett rá.

– Nekem sincs. Nem tudom, miért olyan nehéz jó pasit találni. Talán csak túl válogatós vagyok. A legutóbbi igazi Adonisz volt, de elköteleződni nem akart.

– Sajnálom – felelte Stacey.

– Semmi baj. Jobb nélküle, de nem bánám, ha betoppanna az életembe valaki. És mi történt veled meg a legutóbbi barátoddal?

Az eddigi egyetlen barátommal!

– Különböző elképzeléseink voltak a jövőről. – Angus most egy olyan nővel tervezgeti a jövőjét, akivel négy héttel a már kitűzött esküvőjük előtt találkozott. Miután Stacey nagyot kortyolt a koktélijából, felállt. – Gyere, csatlakozzunk a többiekhez a táncparketten!

Nem ez a megfelelő alkalom arra, hogy kiöntse a szívét egy olyan nőnek, akit alig ismer.

– Végre! – kiáltotta oda Ada, hogy túlharsogja a zenét. – Egyszerűen fantasztikus ez a buli!

Stacey-t azonnal magával ragadta a ritmus, és lehunyt szemmel táncolni kezdett. Már régen

meg kellett volna tennie.

Egy idő után kinyitotta a szemét, és a tekintete végigvándorolt a táncparketten. Szinte minden nő csinosan kiöltözött. Stacey kékeszöld, a vállát szabadon hagyó ruhát vett fel, hosszú haját zöld pánttal fogta hátra, és Ada olyan ügyesen kisminkelte, hogy egy év óta először érezte magát igazán vonzónak.

– Enyém lehet ez a tánc? – csendült fel egy mély hang a következő pillanatban.

Egy lenyűgöző külsejű férfi állt Stacey előtt.

– Persze, ha nem fél, hogy unatkozni fog.

– Figyeltem, és nem tudom elképzelni, hogy maga mellett unalmas lenne.

Az idegen megfogta a lány kezét, hogy a táncparkett közepére vezesse.

Fehér inget viselt, amelyet a gallérjánál kigombolt, és elővillant izmos mellkasa. Jól szabott sötétkék nadrágja kiemelte keskeny csípőjét. Energikus álla volt, csábos szája, a szeme pedig egyszerűen igéző. Stacey-nek tetszett, amit látott.

Hagyta, hogy a zene átjárja, és a ritmusra mozgatta a csípőjét. A tánc a vérében volt, amióta hároméves korában megkapta karácsonyra azokat a szép rózsaszín tánccipőket. Amikor belenézett partnere szemébe, elakadt a lélegzete. Összeszorult a gyomra, és megbotlott.

Az idegen szorosan átölelte, de amint a lány visszanyerte az egyensúlyát, elengedte.

– Köszönöm – mondta Stacey.

Igazi úriember, és hihetetlenül jóképű. Körülnézve a lány rájött, hogy nem ő az egyetlen vonzó pasi a teremben. De ez a férfi úgy hatott rá, mint Angus óta senki más. Valószínű azonban, hogy csak túlreagálja a dolgot.

Az idegen megfogta a kezét, felemelte a karját, miközben a másik kezét a derekára tette, és megforgatta. A következő pillanatban hátrahajolt, és újra megforgatta.

– Jó magával táncolni.

Stacey nevetett, és hagyta, hogy a férfi meg a zene felébressze az érzékiségét. Amikor újra a partnerére nézett, ismét elakadt a lélegzete. Az idegen ugyanolyan felszabadultnak tűnt, mint amilyenek ő is érezte magát. És kissé meglepettnek. Mintha számára is szokatlan lenne, hogy egy idegennel ilyen jól szórakozik.

A férfi most ferde mosolyra húzta a száját, és Stacey-nek rögtön gyorsabban vert a szíve.

– Látom, nem kezdő.

– Nem.

Miért nem ment el táncolni korábban is? Végül is ehhez nincs szüksége Angusre. A szülei házában közelében rengeteg a klub, és neki sok a barátja, akikkel szórakozni mehet. Mindenesetre most már nem fog nemet mondani, ha valaki elhívja.

– Szinte egész életemben táncoltam.

– Határozottan nem unalmas – jegyezte meg az idegen mosolyogva.

– Maga sem rossz táncos.

Flörtöl? Hű, a régi Stacey visszatért!

– Örülök, hogy észrevette.

Nem lehetett nem észrevenni. Az idegen csodásan táncolt. Amikor átölelte, Stacey egész teste belebizsergett. Valószínűleg a hosszú absztinencia miatt.

A férfi most újra megfogta a kezét, a másikat a hátára tette, és megpörgette, először az egyik, majd a másik irányba.

– Hát ez remek!

Stacey mosolyogva nézett az idegenre. Végül is azért jött, hogy jól érezze magát. És ha a dolgok irányítása kicsúszik a kezéből, egyszerűen visszamegy az asztalához, iszik még egy italt, majd csatlakozik Adához és Katie-hez a táncparketten.

Hirtelen elhallgatott a zene. A zenekar egyik tagja a mikrofonhoz lépett.

– Most jöjjön egy csacsacs! Ha nem tudtok csacsacsázni, egyszerűen csak mozogjatok a ritmusra!

Stacey arca ragyogott.

– Tudok csacsacsázni.

– Én is – mormolta a partner. – Akkor rajta!

Miért is hitte, hogy képtelen lesz túltenni magát Angusön... Most, hogy végre jól érzi magát, feltétlenül tovább kell lépnie. Nem nézhet vissza, és nem gondolkodhat azon, hogy mi lett volna, ha... Ez a férfi szexi, és ő imád vele lenni.

A táncparkett kiürült, amikor a zenekar belekezdett a csacsacsába.

– Remélem, nem csak mi maradunk – mondta Stacey.

– Ha így van, mutassuk meg, mit tudunk! – nevetett a partnere. – Csak lazítson, és engedje, hogy vezessem!

Stacey megfogta a férfi kezét, és mély levegőt vett. És azonnal rosszul lépett.

– A francba! – mormolta. – Ez nem fordul elő még egyszer.

Koncentrálj a táncra! – figyelmeztette magát. Ne a férfi illatára. Vagy a meleg kezére. Vagy hogy a lábuk összeér. Ám egyre kevésbé tudott összpontosítani a lépések sorrendjére, egyszerűen csak átadta magát a ritmusnak.

– Maga született tehetség – súgta a férfi a fülébe.

Stacey szája hirtelen kiszáradt. Nyugi, a táncról beszél!

– Persze hogy az vagyok.

Stacey egy kicsit hátradőlt, hogy jobban megnézze magának az idegent. Minden tetszett rajta.

A férfi megpörgette.

– Mi a neve?

– Anastasia.

A teljes nevét általában csak hivatalos ügyekben használta.

– Illik magához.

– Amennyiben?

– Mert boldognak és életvidámnak tűnik.

– Nem vagyok mindig boldog és életvidám.

Ezt valószínűleg nem kellett volna elárulnia.

– Nem? – Az ígésző szempárban csalódottság ült, de a férfi szája sarka árulkodóan megrándult.

– Tehát teljesen normális.

– Sajnos igen. És a maga neve?

– Noah.

Furcsa, hogy csak a keresztnévüket adták meg egymásnak, de talán jobb is így. Végül is nem beszélgetni akar, hanem szórakozni. De mi van, ha újra látni szeretné a férfit? Nem, ezen nem szabad törnie a fejét! Ki kell élveznie a pillanatot.

Stacey megállapította, hogy a körülöttük lévő párok több-kevesebb sikerrel megpróbálják utánozni őket, néhány néző pedig tapsol. Ki gondolta volna? Mindenesetre fantasztikus érzés volt! Egész éjjel tudna így táncolni! Rámosolygott a partnerére.

Mire a zenekar végül szünetet tartott, Stacey teljesen kifulladt.

– Innom kell valamit – zihálta.

Ennyit arról, hogy végigtáncolná az éjszakát!

– Mit szeretne inni? – kérdezte a férfi szintén kifulladva.

– Egy mojitót kérek, Noah.

Most, hogy tudta a nevét, már nem voltak idegenek.

– Menjünk a bárba, mielőtt teljesen kiszáradok!

Miközben a DJ egy lassú dallamot játszott, Noah megfogta a lány könyökét, és átvezette a tömegen. A bárpultnál felsegítette egy székre.

Nemsokára megkapták az italukat. Stacey tartott tőle, hogy kínessá válik a helyzet. Végül is egyáltalán nem ismerik egymást. A férfi felé fordult.

– Régóta nem szórakoztam ilyen jól – vallotta be.

– Azt hittem, hogy minden péntek este elmegy valahová.

– Mostanában nem értem rá – válaszolta Stacey kitérően. – És maga? Gyakran jár klubokba?

– Nekem is kevés az időm.

– Talán...?

Stacey elhallgatott. Nem, ne rontsd el az estét személyes kérdésekkel! Az anonimitás megadja a szabadságot, hogy önmaga lehessen, és ne kelljen aggódnia, ha túl messzire megy. Végre megtudhatja, ki ő valójában most, hogy már nem kötődik senkihez. Talán egy teljesen más nő rejtőzik benne, egy határozottabb, viccesebb...

– Nincsenek kérdések? – tudakolta Noah mosolyogva. – Remek. Egyszerűen csak élvezzük a pillanatot! Ne menjünk az előcsarnokba? Lehet, hogy ott kicsit hűvösebb van. És csendesebb – tette hozzá az ajkát a lány füléhez tapasztva.

Amikor Stacey bólintott, Noah ismét megfogta a könyökét, hogy lesegítse a bárszékről. Igen, nemcsak örülten vonzó, hanem igazi úriember.

Stacey egyik kezében a poharával hagyta, hogy a férfi az előcsarnokba vezesse.

– Csendesebb, a fenéket! – jegyezte meg nevetve.

A zenekar újra játszani kezdett, egyre hangosabban. Miközben Stacey a koktélját kortyolgatta, mosolyogva nézett körül. Micsoda éjszaka! Legszívesebben megcsípte volna magát, hogy nem álmodik-e.

Meghitt hallgatás közben itták a koktéljaikat, aztán Noah magához húzta a lányt, és lassan az előcsarnok egy félreeső sarkába kormányozta. Ott megállt, és a szemébe nézett. Stacey-nek hirtelen elszorult a gyomra, és forróságot érzett.

– Köszönöm a csodálatos estét.

Stacey pislogott.

– Nem, én köszönöm.

Tehát itt a vége? Még nem akart elbúcsúzni a férfitől.

– Igazából csak egy barátom kedvéért jöttem el ide, és korábban akartam távozni. De aztán felbukkant egy fantasztikus táncosnő.

– Most udvarol nekem?

Stacey alig hitte el, hogy ezt megkérdezte.

Noah szája fanyar mosolyra húzódott.

– Nem úgy értettem.

A francba! Ha létezik megfelelő pillanat, hogy végre maga mögött hagyja a múltat, akkor ez az, nem igaz? Mit veszíthet?

– Megcsókolnál?

– Gondolatolvasó vagy?

Noah lehajtotta a fejét, és a szájával megérintette a lány ajkát.

– Természetesen.

Stacey mélyen beszívta a levegőt, megnyitotta az ajkait, lábujjhegyre állt, és érezte, amint a férfi izmos mellkasa a melléhez simul. Aztán viszonzta a csókot. Megcsókolta Noah-t, akivel alig néhány órája találkozott. És csodálatos volt! Teljesen átadta magát az őt elárasztó érzéseknek.

A férfi átölelte a csípőjét, aztán egy kis idő múlva elhúzódott tőle. Szürke szemében komoly, mégis elszánt kifejezés ült.

– Anastasia?

A lány lassan bólintott.

– Igen, Noah?

– Van egy szobám az emeleten. – A férfi vágott egy grimaszt. – Tudom, elcsépelten hangzik. Három éjszakát töltöttem itt, mert kiköltöztem a házamból. Holnap elutazom.

Stacey gondolkodás nélkül megfogta a férfi kezét. A pokolba a múlttal és a jövővel! Élvezni fogja a pillanatot, és a lehető legtöbbet hozza ki belőle.

– Igen, igen.

Igen, igen? Ó! Mit mond az ember egy ilyen helyzetben? Stacey szörnyen zöldfülűnek érezte magát. Itt az ideje, hogy végre tapasztalatokat szerezzen.

A lift üres volt, és alig néhány szívdobbanásnyi idő múlva már a férfi szobájában álltak, és

szenvedélyesen csókolóztak. Stacey Noah-hoz simult, és örült, hogy a férfi átöleli, mert a térdei megroggyantak. Akarja ezt a pasit. Itt. És most.

– Ó, Noah!

A férfi felemelte, és az ágyra fektette. A lány figyelte, ahogy leveszi az ingét. A mellkasa ugyanolyan izmos volt, mint amilyennek képzelte. Aztán levette a nadrágját is. Amikor Stacey látta, mennyire izgatott, hangosan felnyögött.

– Nem sietünk – mormolta Noah a fülébe, miután lefeküdt mellé, és csábosan lassan vetkőztetni kezdte.

Csodálatos volt érezni a kezét felhevült bőrén. A férfi a nyelvével végigsimított Stacey nyakán, a vállán, először az egyik, majd a másik mellbimbóján.

A lány elfojtott egy kiáltást, és Noah-hoz préselte magát. A keze közben elindult lefelé a hasán, végül megfogta lüktető erekcióját.

– Anastasia. Várj!

Noah kihalászta a zsebéből a tárcáját, és elővett egy óvszert.

Anastasia! Úgy hangzik, mintha más nő lett volna belőle.

A következő pillanatban Noah már rajta feküdt, és hamarosan soha nem tapasztalt magasságokba repítette. Stacey háta ívben meggörbült, és elmerült a gyönyör hullámaiban.

És miközben a férfi követte őt a csúcsra, csak egyetlen gondolat járt a fejében: „Megtettem. Szabad vagyok.”

Amikor másnap reggel ötkor megszólalt az ébresztőóra, Stacey még azelőtt felkelt, hogy Noah kinyitotta volna a szemét. Gyorsan eltűnt a fürdőszobában, hogy lezuhanyozzon. A férfi az éjszaka folyamán említette, hogy hatra a repülőtéren kell lennie, és a lány nem akart búcsúzkodni.

Felöltözve, smink nélkül lépett a szoba ajtajához. Ott megállt, hogy még egyszer szemügyre vegye ezt a fantasztikus pasit, aki anélkül, hogy tudta volna, oly sokat adott neki.

– Noah? Köszönöm.

A férfi feléje fordult.

– Mit?

– Hogy segítettél továbblépni.

– Szívesen.

Ez a csodálatos mosoly végig fogja kísérfni őt az előtte álló úton, gondolta Stacey.

1. FEJEZET

Három évvel később...

– Üdvözöllek újra az örültekházában – mondta Liz, amikor Stacey Wainwright belépett a sebészet nővérszobájába, ahol mostanra már főnővérként dolgozott.

– Köszönöm. – Nehezebbre esett összepakolni az ebédjét, és az apjánál hagyni a lányát, Hollyt, miután két hétig megszakítás nélkül mellette volt, játszott vele, olvasott neki, és sétálni vitte. – Menni fog.

– Nem is tudom, hogyan bírod ezt az egészet – válaszolta Liz együttérző arckifejezéssel.

Néha Stacey maga sem tudta. Ha nem lettek volna a szülei, különösen az apja, más megoldást kellett volna találnia, hogy pénzt keressen, és legyen ideje Hollyra is.

– Valahogy azért működik. Szerencsére Holly imádja a nagyapját.

– Aki agyonkényezteteti.

– Igen. Vicces, mert Tobyt és engem soha nem kényeztetett el.

– Ez a nagyszülők előjoga, nem? – Liz a monitorra mutatott. – Fejezzük be gyorsan, hogy reggelizhessek, mielőtt lefekszem aludni! Elég mozgalmas volt a mai éjszaka. Két újonnan érkezett beteg, akiket meg kellett műteni a Rotherhithe-alagútban történt tömegkarambol után. Szoros megfigyelés alatt tartjuk őket, de az állapotuk stabil, és remélhetőleg így is marad.

Liz folytatta a beteglista átnézését.

– Jonathon Black. Szeretném, ha rajta tartanád a szemed. Rákos, és harminchat órával ezelőtt eltávolították a hasnyálmirigyét. Ma reggel erős fájdalmakra panaszkodott, és hirtelen felszökött a láza. Joel emelte az antibiotikumadagját arra az esetre, ha fertőzés alakult volna ki.

Stacey tanulmányozta a bejegyzéseket.

– Joel nem aggódik túl a dolgot?

Ugyan nem kritizálhatja a rezidens utasításait, de azért nem hagyhatja figyelmen kívül a saját megérzéseit.

– Elrendelte a teljes vérképet, de még nem volt időm levenni a vért.

– Majd én elintézem. Van még valami fontos? Azonkívül, hogy ki házasodik, ki válik, vagy kinek lesz gyereke? – kérdezte Stacey mosolyogva.

Hiányoztak a kollégái, mert nagyon jó munkakapcsolatot ápoltak, és a magánéletben is összejártak.

– Igazából azt vártuk, hogy elmeséld, mit csináltál, és kivel találkoztál.

– Tetszene, mi? Most pedig kifelé, hogy foglalkozhassak Mr. Blackkel!

Nem fog mesélni arról a srácról, akivel randizott!

A dolog Matthew-val véget ért, mielőtt még elkezdődött volna. Kedvesnek találta a férfit, de semmi több. Az elmúlt évek során alig randizott, de minden alkalommal megbánta, hogy az után a bizonyos éjszaka után nem kérte el Noah telefonszámát.

Nemcsak Holly miatt, hanem azért is, mert rettenetesen vágyott rá, hogy újra lássa őt.

Azon az éjszakán úgy táncolt, mint még soha de soha, elfelejtette a múltat, és végtelenül boldog volt. Az egész teljességgel valóságos volt, akárcsak a férfi, akivel táncolt és lefeküdt.

Az élete azon az éjszakán alapjaiban változott meg. Holly lett a következménye, de ő, Stacey, egy percig sem bánta meg. Meg akarta keresni Noah-t, és elmondani neki, hogy apa lett. De eddig nem járt sikerrel, hiszen csak a keresztnévét tudta.

– Hé, Stacey! – szakította ki Liz a gondolataiból. – Új sebészünk van az osztályon: dr. Kennedy. Egy hete kezdett, de még nem találkoztam vele, mert folyton éjszakás voltam. Ő operálta Jonathon Blacket. Állítólag lenyűgöző, és nem csak mint orvos.

Liz cinkosan elmosolyodott.

Stacey vágott egy grimasz.

– Köszönöm az információt. Megadom neki a telefonszámodat, ha találkozunk.

Ahogy végigment a folyosón, még hallotta Liz nevetését.

Hamarosan megismerkedik az új orvossal is, de most sokkal fontosabb az új beteg.

– Jó napot, Jonathon! – üdvözölte Mr. Blacket. – Stacey Wainwright vagyok, az osztály főnővére.

Most jöttem vissza a szabadságról. Ellenőrzöm az értékeit.

– Igen, hallottam, hogy ma érkezik.

Mr. Black arca vörös volt, és a szeme fájdalomról árulkodott.

Stacey odalépett a monitorhoz, hogy ellenőrizze az életfunkciókat.

– A seb már nem fáj annyira?

– Rosszabb, mint volt. A fájdalomcsillapítók egyáltalán nem segítenek.

– Meg tudja mutatni, hogy pontosan hol fáj?

Stacey felemelte a paplant és a férfi kórházi hálóingét.

– Itt... mindenhol...

A beteg rámutatott arra a helyre, ahol a vakbél volt.

– Nem itt fent?

Stacey nagyon óvatosan megérintette a kötést a vágás felett.

– Az is fáj, de közel sem olyan rémes.

Stacey ösztöne azt súgta, hogy itt nem csupán egy egyszerű fertőzésről van szó.

– Most vért veszek magától, és elküldöm a laborba. Aztán hívom a sebészt. – Ezenkívül utasítani fogja a kollégáit, hogy ne adjanak a betegnek reggelit, ha esetleg ismét műtetre lenne szükség. – Tisztázzuk a dolgot.

– Köszönöm, nővér. Meglehetősen aggódom.

– Próbáljon meg lazítani! És kérem, ne igyon semmit!

A beteg bólintott.

– Rendben.

– Hozom a tűt meg a kémcsöveket.

Útközben benézett a nővérszobába, és elkérte dr. Kennedy mobilszámát. Az orvos nyomban felvette.

– Kennedy.

Stacey maga sem értette, miért, de megborzongott.

– Üdvözlöm, dr. Kennedy. Stacey Wainwright vagyok, a főnővér. Azt hiszem, meg kellene néznie Jonathon Blacket. Komoly fájdalmai vannak, és lázas.

– Valószínűleg a seb elfertőződött. Pár perc múlva ott leszek.

– Köszönöm. Van egy olyan érzésem, hogy valami másról van szó. Talán vakbélgyulladás vagy hashártyagyulladás.

– Mindjárt tisztázom.

A férfi bontotta a vonalat.

Persze ő az orvos. Stacey azonban soha nem tudta magában tartani a véleményét. Remélte, hogy dr. Kennedy nem tartozik azok közé az orvosok közé, akik ezt rossz néven veszik.

Visszatért a betegéhez a vérvételhez szükséges eszközökkel.

– Az orvos mindjárt itt lesz. – Elővigyázatosságból több cső vért vett le arra az esetre, ha dr. Kennedy további vizsgálatokat rendelne el. – Készen is vagyunk!

– Nem is éreztem semmit.

A férfi még rosszabbul nézett ki, mint néhány perccel ezelőtt. Ha a vakbele begyulladt, a lehető leghamarabb meg kell műteni. Miután Stacey a csöveket egy műanyag tasakba tette, felállt.

– A vért most elviszem a laborba, de mindjárt visszajövök.

Remélhetőleg a sebész akkor már itt lesz.

És valóban, a következő pillanatban meg is jelent.

– Jó reggelt, Jonathon! Hallom, hogy szokatlanul erős fájdalmai vannak.

A táska kicsúszott Stacey kezéből, és az ágyra esett. A lány érezte, hogy minden vér kiszalad az

arcából, és megszedül. A gyomra vetett egy bukfcencet. Noah?

Jonathon elnézett mellette.

– Dr. Kennedy, örülök, hogy látom. Stacey nővér sokat segített, mert komolyan veszi a panaszaimat.

Dr. Kennedy! Phú! Nem, ez nem lehet Noah hangja! Hogyan is bukkanhatna fel itt? És mégis ugyanazok az érzések járták át Stacey-t, mint három évvel ezelőtt azon a bizonyos éjszakán. Mivel a férfi a kórház által rendezett bálon volt, feltételezte, hogy az egészségügyben dolgozik. Az online keresés azonban nem hozott eredményt. A szállodában pedig nem voltak hajlandóak megadni neki Noah adatait. Stacey azonban Holly kedvéért feltétlenül meg akarta találni őt. Arról nem is beszélve, hogy ő is nagyon szerette volna viszontlátni.

Miután vett egy mély lélegzetet, megfordult.

– Jó napot, dr. ...

Noah ott állt előtte. És ugyanolyan lenyűgözően nézett ki, mint annak idején. Tehát jól emlékezett. Az öltöny kiemelte a férfi széles vállát, izmos mellkasát, keskeny csípőjét és erős lábát. Miután vett egy újabb mély lélegzetet, Stacey belenézett az ismerős szürke szempárba, amelyben döbbenet tükröződött.

A lány megkapaszkodott az ágyban, és mereven bámulta Noah-t. Igen, ő az. A férfi, aki újra megtanította őt élvezni az életet, aki kedves, gyengéd, vicces és izgalmas volt. A férfi, aki azóta is uralta a gondolatait, és most újra ugyanazokat az érzéseket ébresztette fel benne, mint három évvel ezelőtt. És megadta neki élete legnagyobb ajándékát: Hollyt. A lányát. A közös lányukat.

Stacey behunyta a szemét. Végre megtalálta Noah-t. És legnagyobb bánatára ugyanolyan erősen vonzódik hozzá, mint annak idején. A három évvel ezelőtti egyéjszakás kaland sokkal izgalmasabb volt, mint Angus, akit élete nagy részében ismert. Stacey tényleg megpróbálta elfelejteni Noah-t és azt az éjszakát, csakhogy ez egyszerűen lehetetlen volt. Holly miatt.

– Noah – sóhajtotta halkán.

– Anastasia?

A férfi mereven bámulta a beteg ágya mellett álló jelenést. A nő, aki évekkal ezelőtt megajándékozta egy felejthetetlen éjszakával, most itt áll előtte, és ugyanolyan zavartnak tűnik, mint ő maga.

– Anastasia? Stacey Wainwright?

A lány bólintott.

– Igen, és ha nem tévedek, Noah Kennedyhez van szerencsém.

Stacey szája sarka észrevétlenül megrándult.

Noah annak idején szenvedélyesen csókolta ezeket az ajkakát, és az elmúlt évek során, amikor a világ másik felén tartózkodott, gyakran vágyott rá, hogy újra megtegye. A szíve gyorsabban vert, boldog volt, hogy újra találkozhat Anastasiával.

Gyakran töprengett azon, hogy mi lett azzal az életvidám nővel. Az első nővel, aki iránt érzett valamit, amióta Christine dobta őt.

Noah mély levegőt vett. Igen, megint érezte azt a citrusillatot, amely elkísérte, amikor másnap reggel felkelt, és Heathrow-ról Új-Zélandra repült, hogy elmeneküljön apja családjá elől, és legyen ideje saját magára. Ott az anyai unokatestvérével lakott együtt, és ugyanabban a kórházban dolgozott, mint ő.

Gyakran gondolt Anastasiára, sőt kísértésbe esett, hogy a kedvéért visszatérjen Angliába, és felkutassa őt. De nem tette, mert nem akarta a szívét odaajándékozni egyetlen nőnek sem. Jóllehet vágyott valakire, akit feltétel nélkül szerethet. Bárcsak maga mögött hagyhatná a múltat!

Néha randevúzott nőkkel, de egyikük sem érhetett Anastasia nyomába sem. A lány felébresztette benne a reményt, hogy egy nap talán mégiscsak rátalál az igazira. És most itt állt előtte, gyönyörűen és nagyon is valóságosan.

– Végre újra viszontlátlak.

A lány barna szemében most is látta azokat a sárga és zöld pöttyöket. Sűrű sötétszöke haját lófarcokba kötötte. Annak idején kibontva viselte.

– Igaz – bólintott Stacey, és próbálta összeszedni magát. – De most a betegre kell koncentrálnunk.

A lány a telefonban említette, hogy Jonathon Blacknek vakbélgyulladásra lehet, de Noah most nehezen tudott a munkájára összpontosítani, és tenni, amit kell. Legszívesebben magához szorította volna Anastasiát. Régóta vágyott rá, hogy megtalálja, és most itt van.

– Noah? – kérdezte Anastasia figyelmeztetően, és közelebb hajolt hozzá.

Na ebből elég! Ő az ügyeletes, Jonathon pedig válaszra várt.

– Később egy kávé mellett majd beszélgetünk – mondta Noah a lánynak, majd az ágyhoz lépett. – Jonathon, azt hallottam, hogy komoly fájdalmai vannak, és lázas.

– Igen. A fájdalom tegnap délben kezdődött, de először azt hittem, hogy a műtéttel van összefüggésben. De a gyógyszerek ellenére egyre erősödött, és most már elviselhetetlen.

– Megvizsgálom.

Anastasia pár percre elhagyta a kórtermet, de aztán visszajött.

– Joel kért egy vérképet, most küldtem el a mintákat a laborba. Van elég minta, ha további vizsgálatokat szeretnél.

– Rendben. – Noah megkönnyebbült, amiért a lány visszajött, ahelyett hogy egy másik nővért küldött volna. – Gondolod, nem csak a seb elfertőződéséről van szó?

Stacey döbbenetesen meredt rá. Nyilvánvalóan nem volt hozzászokva, hogy egy orvos kikéri a véleményét.

– A fájdalom nagyon erős, és az ágyéktájékon is jelentkezik.

Noah visszafordult a beteg felé.

– Jonathon, meg tudja mutatni, hol fáj?

Miközben óvatosan megnyomkodta a férfi hasát, igyekezett nem tudomást venni Anastasia illatáról.

– Pontosan ott.

– Még mindig várom a vérvizsgálat eredményeit, de úgy vélem, hogy a leukocitaszám megemelkedett. A páciense értetlenül rázta a fejét.

– És ez mit jelent?

– Hogy gyulladás van a szervezetében. A fájdalomról ítélve... – Noah szünetet tartott, és Anastasiára nézett. – Úgy tűnik, akut vakbélgyulladásra van, ezért a vakbélét el kell távolítani.

– Újabb műtét lesz? – kérdezte Jonathon remegő hangon.

– Igen. Attól tartok, nincs más választásunk. A vakbél minél hamarabb ki kell venni, különben kritikus állapotba kerülhet.

– De ennek semmi köze az első operációhoz, ugye?

Noah megrázta a fejét.

– Nem, csak rossz az időzítés. Vagy inkább jó, mert már úgymint kórházban van.

– Rendben, maga a főnök.

Jonathon kimerülten dőlt hátra a párnájára.

Anastasia gyorsan betakarta.

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan jobban lesz. Dr. Kennedy kiváló munkát végzett az első műtétnél, és ezúttal sem lesz másként.

Hát ezt meg honnan tudja? – tűnődött Noah. Nem gyakran fordult elő, hogy valaki ennyire megbízott benne. Pedig ő tízéves kora óta mindent megtett, hogy elég jó legyen.

De örökölte anyja génjeit, és a Kennedy családban erre nem volt kereslet. Édesanyja minden ízében élvezte az életet, és kedves, melegszívű teremtés volt, aki mindenkinben csak a jót látta. Noah nagybátyja, Robert szerint viszont elvonta apját a rárótt kötelességek teljesítésétől, mert túlságosan nyitott volt, és mindenféle embereket hozott a házába, ahelyett hogy tisztességesen viselkedett volna.

Noah Anastasiára nézett. Ugyanúgy tele van életkedvvel, mint az édesanyja.

– Szólsz majd, ha megvan a laboreredmény?

– Persze – válaszolta Stacey mosolyogva. – Hol talállak?

– Hívj fel a kórházi számomon! Várni fogom.

Noah elnyomta a készletet, hogy újra megcsókolja a lányt.

– Rendben.

Noah anélkül távozott, hogy megfordult volna. Anastasia – Stacey – itt dolgozik a kórházban, ahol ő sebészként kapott állást, ezenkívül csatlakozott egy magánpraxiscsoporthoz ugyanebben az utcában. Megtalálta a lányt, de nem tudta, mi legyen a következő lépés. Kockáztasson? Vagy fújjon visszavonulót? A magánéletében gyakran az utóbbit választotta. A Christine-nel történt szakítás után eldöntötte, hogy nem akar tartós kapcsolatot, mert túl sok fájdalommal jár.

A lift megérkezett, és Noah beszállt. Tényleg egyedül akar maradni élete végéig? Ne alapítson szerető családot, mint annak idején a szülei, akik olyan tragikus módon veszítették az életüket? Azóta Noah nem hitte el magáról, hogy szerethető. A rokonai mindenesetre nem szerették.

Aztán ott volt Christine... Először észre sem vette, milyen is valójában, mert annyira vágyott egy kis boldogság után. A lány szegény családból származott, és arról álmodott, hogy egy vagyonos férfihoz megy feleségül.

A következő pillanatban a lift megállt, és Noah éppen ki akart szállni, amikor a szeme a kijelzőre esett. Ahelyett, hogy lefelé ment volna, a felvonó a legfelső emeleten állt. Megnyomta a megfelelő gombot, és nekidőlt a fülke hűvös falának.

Fantasztikus éjszaka volt. Se kérdések, se elvárások. Teljesen önmaga lehetett, ami ritkán fordult elő, és nagyon élvezte a helyzetet. Azóta gyakran elgondolkodott azon, ki lehetett az a nő... hol dolgozott... orvos-e vagy ápolónő... és hogy azóta gondolt-e rá.

És most, hogy a legtöbb kérdésre választ kapott, még többet szeretett volna tudni Anastasiáról. Pedig az a tény, hogy ennyire összezavarta, megrémítette Noah-t.

A szülei feltétel nélkül szerették, ő pedig természetesen viszonzta. Boldog gyerekkora volt – egészen tízéves koráig, addig a végzetes éjszakáig.

A legjobb barátjánál volt, amikor megszólalt a csengő. Valamilyen megmagyarázhatatlan okból azonnal tudta, hogy valami nincs rendben. Robert nagybátyja állt a küszöbön, és közölte vele a szörnyű hírt.

A szülei autóbalesetben meghaltak, és attól a naptól kezdve Noah a nagybátyjával, a nagynénjével és a két unokatestvérével élt. Mindössze három hónap után bentlakásos iskolába küldték, és csak a szünidőt töltötte náluk. Azóta szomjazott szeretetre.

Aztán megismerkedett Christine-nel, és feleségül vette. A lány eleinte kedves volt, és azt állította, hogy két gyermeket szeretne. Az esküvőt követően már csak a peteérés idején feküdt le vele. Noah hamarosan rájött, hogy a feleségét elsősorban a szülei öröksége és a londoni ház érdekli. Ráébredt, hogy nem szeretik egymást úgy, ahogy a szülei annak idején, és beadta a válókeresetet. A házassági szerződésnek köszönhetően a vagyon nagy részét megőrizhette.

A lift ismét megállt.

– Melyik emelet? – kérdezte egy fiatal nő.

– A második, köszönöm.

Noah hagyta, hogy a hölgy megnyomja a gombot.

De nem akart a múltóbe menni, inkább Anastasiával kávézott volna. A kollégái előtt valószínűleg Stacey-nek kell szólítania a lányt, hogy ne adjon okot a szóbeszédre.

Szinte hihetetlen, de aznap reggel úgy ébredt, hogy egy átlagos, kaotikus napra számított a kórházban. Aucklandben sokkal nyugodtabb volt az élet, és szívesen maradt volna ott, de Londonba szólította a kötelesség.

Néha bánta, hogy hazatért, de felelősséget érzett a nagybátyjáért és a nagynénjéért. A legjobbat kell kihoznia ebből a helyzetből.

Ismét Anastasiára gondolt. A mosolyára, csillogó szemére, önfeledt nevetésére. Csábos alakjára, szexi táncára...

A gyomra összeszorult, és a szíve gyorsabban vert. Igen, Aucklandben kellett volna maradnia. Könnyebb és kevésbé kockázatos lenne – de sokkal unalmasabb is, most hogy újra megtalálta Anastasiát.

2. FEJEZET

Stacey felsegített Jonathonre egy tiszta hálóinget.

– Hamarosan itt lesz a beteghordó, és a műtőbe viszi.

Miután a lány ismertette vele a laboreredményeket, Noah a műtét mellett döntött, mert Jonathon tüneteit aggasztónak találta. És igen, kikérte az ő véleményét is.

Noah: a lánya apja. Ez sok mindent megváltoztat, akár tetszik, akár nem.

Stacey-nek nyugtalanító gondolat futott át az agyán. Mi van, ha Noah elfordul tőle, amint tudomást szerez Hollyról? Esetleg hazugsággal vádolja? Természetesen be tudná bizonyítani az apaságát, de a férfi attól még dühös lehetne rá. Talán új állást kell keresnie. Pedig Stacey szerette ezt a munkát, és büszke volt arra, hogy főnővér lehet.

– Dr. Kennedy nem sokat teketóriázik, ugye? – kérdezte Jonathon.

– Úgy tűnik, nem.

Vajon Noah mindig ilyen, vagy csak a betegeivel? Hogyan fogadja majd a hírt? Érthető, ha megdöbben. Annak idején kimondottan határozottnak találta a férfit. Látszott rajta, hogy tudja, mit akar. És nem erőltetett rá semmit. Figyelmes és gyengéd volt. Aztán csodálatos és szenvedélyes. Stacey érezte, hogy előnti a forróság.

– Meglehetősen meleg van itt.

A következő pillanatban megérkezett a beteghordó Jonathonért. Stacey közben megnézte egy betegét, aki egy tömegbaleset egyik sérültje volt.

– Hogy van a beteg, Ada?

Kolléganője éppen Patsy Miller szív működését ellenőrizte.

– Adtam neki morfiumot, és nemrég elaludt. Már korábban szívritmuszavarban szenvedett, és a baleset során bélperforáció lépett fel. Ezért árgus szemekkel figyelem a szívgörbét.

– Jó, szólj, ha bármi változik!

Stacey visszatért a nővérpulthoz, hogy megnézzé Mrs. Miller értékeit a számítógépen. Bár Noah az éjszaka folyamán műtött, az imént mégsem tűnt fáradtnak. Valószínűleg később visszajön a kórterembe, így nem kerülheti el. De nem is akarja. Előbb-utóbb beszélnie kell neki Hollyról, nehogy másoktól tudja meg, miszerint van egy lánya.

Kimondottan kedveli a férfit. Stacey hirtelen megdermedt. Mi van, ha nős? Mi van, ha már van családja? Miért nem gondolt erre korábban? Mert azt remélte, hogy több lesz köztük egyéjszakai kalandnál.

De nem számít, akkor is meg kell tennie a következő lépést.

És a lehető leghamarabb. Azonban egy dolog hinni abban, hogy mi a helyes, és egészen más aszerint cselekedni. Stacey-nek sosem állt szándékában eltitkolni Holly létezését a férfi elől. Csak hogyan közölje vele a hírt? Talán munka után találkozhatnak vele.

– Kérsz kávét?

Jason hajolt át a pult fölé, és kizökentette a lányt a gondolataiból.

Stacey mély levegőt vett.

– Persze. Mindjárt jövök.

Az órára pillantva meglepődve tapasztalta, hogy már egy órája ül a számítógép előtt. Jonathon Black mostanra már biztosan túl volt a műtéten, feltéve, ha nincs szó többről egy sima vakbélgyulladásnál.

A következő pillanatban megszólalt a mellette lévő telefon.

– Sebészeti osztály, Stacey nővér.

– Anastasia. Elnézést, Stacey. Noah vagyok. Gondoltam, örülni fogsz, ha megtudod, hogy igazad volt Blackkel kapcsolatban. Sajnos, a fertőzés már előrehaladott állapotban volt, és hashártyagyulladás lépett fel.

Stacey mély levegőt vett.

- Akkor még épp időben operáltad meg.
- Intravénás antibiotikumterápiát rendeltem el, hogy megelőzzük az újabb fertőzéseket.
- Tájékoztatom a többieket.
- Anastasia, mit szólnál, ha beszélgetnénk valahol?

Stacey izgatott volt. Ideges. Rémült. Boldog. Nem, boldog nem, mert mesélnie kell Hollyról.

A szíve hevesen kalapált.

- Örömmel.

De mielőtt mesél neki róla, jobban meg kell ismernie. Végül is csak azért, mert vonzónak és kíváncsnak találja, még nem tökéletes. De bár csupán egy éjszakát töltött vele, biztosra vette, hogy nagyszerű apa lenne belőle.

Noah halkán felnevetett.

- Egyáltalán nem változtál.

Dehogynem! Hála a férfinak, túltette magát az Angus-ügyön. Ráadásul anya lett, és van egy aranyos kislánya. De még mindig nem ajándékozta oda a szívét egyetlen férfinak sem.

- Hívj fel, ha ráérsz!

Stacey letette a telefonkagylót.

Aztán lehunyta a szemét, és maga előtt látta, ahogy Holly előző nap a parkban hintázott. Holly a mindene. Noah biztosan szeretni fogja. A lényeg az, hogy ne próbálja meg elvenni tőle. Képes lenne rá? Valószínűleg jobban szituált nála. Sebészorvosként jobb életet tudna biztosítani a lányának. De ha megpróbálná megszerezni a kizárólagos felügyeleti jogot, ő foggal-körömmel harcolna ellene. Egy kicsit azonban előreszaladt gondolatban...

Csak az ösztöneire hallgathat, és remélheti, hogy Noah Kennedy megszolgálja a bizalmát.

- Nem volt kedvem tovább várni.

Jason letett egy csésze kávé Stacey elé, és leült a másik székre.

– Sajnálom, de tudod, mennyi a munka. Ráadásul ott van Mr. Black, kiemelten szemmel kell tartanunk.

– Szegény fickó! Egy ideig komoly fájdalmai lesznek. – Jason megevett egy kekszet. – Mit gondolsz az új sebészünkről?

Stacey kilötyögtetett egy kis kávé.

- Eddig minden rendben. Úgy tűnik, érti a dolgát.

Kényszeredetten elmosolyodott.

- Gondolom, ma nem lesz ideje vizitre.

Stacey a fejét rázta.

- Erről nem szólt semmit. Neked mi a véleményed róla?

Jason vállat vont.

– Rendes fickónak tűnik. Nem arrogáns, és törődik a betegeivel. Mindenki úgy tartja, hogy ő a legjobb.

Mert tényleg ő a legjobb!

Amikor ismét megszörrent a telefon, hagyta, hogy Jason vegye fel, ő meg a bejövő e-maileknek szentelte minden figyelmét.

Már kisgyerekként is ápolónő akart lenni. Akkoriban mindig a nagymamája brossával játszott, aki szintén ápolónő volt. Miután a nagymamája meghalt, megörökölte a brosst, és azóta is az ékszeres dobozkájában tartja.

- Van egy perced, Anastasia?

Stacey felnézett, egyenesen Noah szemébe.

– Igen. – Aztán az órára pillantott. Már jócskán elmúlt dél. Hogy repül az idő! Felállt, és megdörzsölte sajtó hátát. – A kolléganőim azt mondták, hogy Jonathon már sokkal jobban van, mint ma reggel volt.

- Örömmel hallom. Beszélhetnénk? Hamarosan vissza kell mennem a műtőbe.

- Kit akarsz először látni?

Noah ferdén elmosolyodott.

– Téged.
– Szóval nem lesz vizit?
Stacey egészen elgyengült.
– Nem. Megfelel az osztály konyhája?
Stacey csalódást érzett.
– Persze.
Előrement.
Noah megérintette a vállát.
– Gondolatban hol jársz?
Stacey megborzongott.
– Itt veled. Kíváncsi vagyok, hogy dr. Kennedy miért akar velem négyszemközt beszélni.
Mindent el fog mesélni neki, hogy honnan jött, és mit tett vele Angus. Akkor talán megérteti, miért akarta annyira kétségbeesetten jól érezni magát aznap este. Azon az éjszakán, amikor mindketten tudtukon kívül szülők lettek.
– Azt hiszem, ez a végszavam. – A férfi mosolyogva nézett Stacey-re. – El sem hiszem, hogy végre megtaláltalak! Fantasztikus!
A lány feszültsége oldódott. Ebből talán még igazi kapcsolat is lehet.
– Körbetáncolhatnánk a szobát.
Noah habozás nélkül megfogta a lány kezét, és lépett egyet.
– Tőlem! Pontosan olyan vagy, ahogy emlékeztem rád.
Stacey nevetve elhúzódott.
– Jobb, ha nem, még bejön valaki. A többiek már így is csodálkoznak, miért tegeződünk, és te miért szólítasz Anastasiának.
Noah becsukta az ajtót, és magához húzta a lányt.
– Mert annak idején találkoztam Anastasiával, aki imádott táncolni, de most, amikor Stacey-t mondok, az az éjszaka valószerűtlennek tűnik.
Stacey kiszabadította magát a férfi szorításából. Talán rosszul hallotta? Kész örület! Noah is tényleg olyan csodásnak találta az együtt töltött éjszakát, hogy azóta sem felejtette el?
– Mikor érsz rá? Látni akarlak, beszélni veled...
Noah elhallgatott, hirtelen nagyon idegesnek tűnt.
Stacey elszántan a férfi karjára tette a kezét, és mély levegőt vett.
– Megiszunk egy kávét holnap munka után?
– Semmi mojito?
A lány a fejét rázta.
– Inkább nem – válaszolta mosolyogva.
– Hat körül végzek a munkával. Megfelel?
– Igen, tökéletes.
Remélhetőleg a szülei tudnak vigyázni Hollyra.
– Megbeszéltük. Hol laksz?
– Még mindig Harlow-ban.
Annak idején beszélt erről a férfinak?
Nyílt az ajtó, és Jason lépett be.
– Nem baj, ha gyorsan eszem valamit? – kérdezte.
– Csak nyugodtan. Mi végeztünk. – Stacey elindult kifelé. – Hívj fel, és mondd meg, hol találkozunk! – tette hozzá halkan.
– Persze.
Noah káprázatos mosolyt villantott a lány felé.

3. FEJEZET

A három órás műszakváltás után Stacey alig várta, hogy elhagyhassa a kórházat. Nem hitt a szerencséjének, amikor még a metrón is talált ülőhelyet. Lehuppant rá, hátrahajtotta a fejét, a szemét lehunyta. Noah visszatért az életébe, és ezúttal nem csak egy éjszakára.

Az emlékek felidéződtek benne. A férfi nevetése nyűgözte le leginkább. Erotikus képek peregtek le a lelki szemei előtt. Persze mindez még nem bizonyítja, hogy Noah jó apa lenne, jóllehet a megérzései ezt súgták.

Aztán megjelent előtte Holly nevetős arcocskája. A kislánya, a legfontosabb az életében.

„Teljes szívemből ígérem, hogy szeretni foglak, és gondoskodom rólad. Mindent megteszek, hogy boldog légy, és biztonságban nőj fel.”

Ezek voltak az első szavak, amelyeket a szülés után Hollyhoz intézett. És most beszélnie kell Noah-nak a lányáról, mert ez is része volt az ígéretének. És minél hamarabb megteszi, annál jobb. Ha a férfi tényleg olyan ember, mint gondolja, akkor minden rendben lesz. És ha mégsem? Akárhogy is, ő Holly apja.

Stacey kiszállt a metróból, hazasietett, és valósággal berontott a házba.

– Holly! A mami megjött!

Ledobta a táskáját, és végigrohant a folyosón, mert alig várta, hogy ölbe kaphassa a lányát.

– Az irodában vagyunk! – kiáltotta az apja.

Stacey belépett a szobába, magához ölelte Hollyt, és megcsókolta a feje búbját.

– Kicsikém, a mami nagyon szeret! – Holly türelmetlenül ficáncolt a karjában, ezért Stacey lazított a szorításán. – Ó, kinyomom belőled a szuszt?

Az íróasztalnál ülő apja kérdő tekintettel nézett rá. Majd felállt, és odasétált hozzá.

– Megtaláltad őt? – kérdezte halkán, mivel Stacey napközben hazatelefonált a nagy hírrel.

– Noah. A neve Noah.

– Tehát igen. És hol találkoztál vele?

– A London Riverside-ban dolgozik. Az én osztályomon. – Most jött ki rajta az egész napos feszültség, és Stacey remegni kezdett. – Akkor kezdett nálunk, amikor szabadságon voltam.

– Beszéltetek már?

– Csak egy kicsit. Anastasiának hív. – Stacey hangosabban folytatta: – Senki más nem szólít így, de nekem tetszik. – Aztán az apjára nézett. – Mit csináljak, apa?

A férfi kedvesen átölelte a lányát.

– Tudod a választ. Már évekkal ezelőtt elmondtad volna neki, ha megtalálod.

Stacey elhúzódott, és leült az asztal szélére.

– Ha megtudom, hol bujkált egész idő alatt, alaposan leteremtem, amiért nem adta meg a vezetéknevét vagy a telefonszámát. – Most már egy kicsit jobban érezte magát. – Minden rendben lesz. – Hagyta, hogy tekintete Hollyra vándoroljon, és a szíve összeszorult. – Biztosan.

Nem akart más forgatókönyvet elképzelni.

Noah belépett a házba, letette a kulcsosomót a kisasztalra, bement a nappaliba, és töltött magának egy whiskyt. Micsoda nap! Pohárral a kezében megállt a teraszajtó előtt, és mereven kibámult a kertbe, ahol csendben hulldogáltak a fákról a levelek. Anastasia visszatért az életébe.

Miközben ivott, megpróbálta elhessegetni a lelki szemei elől Anastasia képét. Vagy inkább Stacey Wainwrightot kellene mondania? De számára ő Anastasia, és mindig is az lesz.

Soha nem tudta elfelejteni ezt a lélegzetelállító nőt. Az emlékek éjszakákon át ébren tartották, és nem fakultak meg. Nem csak a nagybátyja miatt tért vissza Londonba. Titkon remélte, hogy a lány nyomára bukkan.

De most, hogy valóban megtalálta, félni kezdett. A lány vonzó és életvidám, de nem akarta

miatta kockáztatni a szívét. Csak mert alig várja, hogy újra lássa, még nem jelenteti azt, hogy számára ő az igazi.

Az Új-Zélandon töltött évek alatt mindig is vágyott rá, hogy viszontlássa Anastasiát. És most meggyőződhetett róla, hogy pontosan olyan lélegzetelállító, mint annak idején. Miért nem kérte el a telefonszámát másnap reggel?

A szülei halála óta alig tapasztalt szeretetet. Eleinte azt hitte, hogy a nagybátyja és a nagynénje automatikusan szeretni fogják, de nem így történt. Nagyon igyekezett megfelelni nekik, csak hogy internátusba küldték. Ott szorgalmasan tanult, hogy a legjobb jegyeket kapja, és végre kivívja a szeretetüket.

Amikor megismerkedett Christine-nel, kicsírázott benne a remény, és miután összeházasodtak, szárba is szökkent. Sohasem zavarta, hogy a lány szegény családból származott. Mindent meg akart osztani vele, különösen a szívét. De a várakozásaival ellentétben Christine nem őt szerette, hanem a pénzét. Hamar kiderült, hogy elsiette a házasságot. A válás után a nő teljesen eltűnt az életéből, de ez nem zavarta. Azóta Noah bölcsebb és óvatosabb lett.

És most Anastasia visszatért az életébe. Bár csak néhány percet beszélgettek, úgy érezte, hogy valami összeköti őket. Csak hogy óvatosnak kell lennie. Mert honnan tudhatja, hogy a lány őszinte hozzá, vagy sem?

Mi van, ha Anastasia házas, vagy kapcsolatban él?

A következő pillanatban megcsörrent Noah telefonja. Viszolyogva olvasta a kijelzőn a nevet. Az a férfi volt, aki többször is azt állította, hogy Noah apja még mindig élne, ha nem vette volna feleségül Noah anyját.

– Robert?

– Noah, tegnap vártunk. Egész nap próbáltalak elérni.

Noah nem ígért neki semmit.

– Sok dolgom volt a kórházban.

És beszélnie kellett a lakberendezővel, hogy hozza rendbe a házát, miután a két unokatestvére gyakorlatilag szétverte. Bár csak ne hagyta volna, hogy ott lakjanak, amíg ő távol volt! Egy kisebb vagyonba kerül majd a felújítása és újbóli berendezése.

– A nagynénéd látni szeretne.

Különös, hogy hirtelen ennyire érdeklődnek iránta, pont most, hogy Robert vagyona jelentősen megcsappant.

– Vasárnap elfoglalt vagyok, de szombaton felugorhatok, ha megfelel.

– Hát persze. Tizenkettőkor várunk ebédre.

Aztán Robert a rá jellemző módon szó nélkül letette.

Noah felsóhajtott, mielőtt újabb kortyot ivott volna a whiskyből. Lazítania kellene, ami nehezebb esett, mert annyira vágyott Anastasiára. A pokolba is, talán ő is csak a pénzére hajt, és bármit hajlandó megtenni érte!

Nem, ez nem igaz!

De jobb, ha így képzelem, ezzel megóvjam magam a szívfájdalomtól.